

Stained-Glass Masquerade (Casting Crowns)

Is there anyone that fails?
Is there anyone that falls?
Am I the only one in church today
feeling so small?
'Cause when I take a look around,
everybody seems so strong.
I know they'll soon discover,
that I don't belong.

So I tuck it all away,
like everything's okay.
If I make 'em all believe it,
maybe I'll believe it too.
So with a painted grin
I play the part again.
so everyone will see me
the way that I see them.

Are we happy plastic people,
under shiny plastic steeples,
with walls around our weakness,
the smiles to hide our pain?

But if the invitation's open
to every heart that has been broken,
maybe then we close the curtain
on our stained-glass masquerade.

Is there anyone who's been there?
Are there any hands who raise?
Am I the only one who's traded
in the altar for a stage?

The performance is convincing,
and we know every line by heart.
Only when no one is watching
can we really fall apart.

Or would it set me free
if I dared to let you see,
the truth behind the person,
that you imagine me to be?

Schijnvertoning (Casting Crowns)

Is er iemand die wel eens faalt?
Is er iemand die wel eens valt?
Ben ik de vandaag de enige in de kerk
die zich zo klein voelt?
Want als ik om me heen kijk,
lijkt iedereen zo sterk te zijn.
Ik weet dat ze snel zullen ontdekken,
dat ik hier niet thuis hoor.

Dus stop ik alles weg,
zodat het lijkt of alles goed gaat.
Als zij het geloven,
ga ik het misschien zelf ook geloven.
Dus met een gekunstelde glimlach
speel ik speel die rol weer,
zodat iedereen mij zal zien
zoals ik hen zie.

Zijn wij blij plastic mensen,
onder glimmende plastic torenspitsen,
met muren rondom onze zwakheid,
en een glimlach om onze pijn te verbergen?

Maar als de uitnodiging is
voor elk gebroken hart,
misschien kunnen we dan die schijnvertoning
van ons afleggen.

Is er iemand die dit herkent?
Iemand, die die zijn hand op kan steken?
Ben ik de enige die het altaar
heeft verruild voor een podium?

Het optreden is overtuigend.
En we kennen elke regel uit ons hoofd.
Alleen wanneer niemand kijkt
kunnen we echt instorten.

Zou het me vrij maken
als ik je de waarheid durfde te laten zien,
achter de persoon,
die je denkt dat ik ben?

Or would your arms be open?
Or would you walk away?
Or would the love of Jesus
be enough to make you stay?

Are we happy plastic people,
Under shiny plastic steeples,
with walls around our weakness,
the smiles to hide our pain?

But if the invitation's open
to every heart that has been broken,
maybe then we close the curtain
on the stained-glass masquerade.

Are we happy plastic people,
under shiny plastic steeples,
with walls around our weakness,
the smiles that hide our pain?

But if the invitation's open
to every heart that has been broken,
maybe then we close the curtain
on the stained-glass masquerade.

But if the invitation's open
to every heart that has been broken,
maybe then we close the curtain
on the stained-glass masquerade.

Is there anyone that fails?
Is there anyone that falls?
Am I the only one in church today
feeling so small?

Zouden je armen geopend zijn?
Of zou je weglopen?
Of zou de liefde van Jezus
genoeg zijn om je te laten blijven?

Zijn wij blij plastic mensen,
onder glimmende plastic torenspitsen,
met muren rondom onze zwakheid,
en een glimlach om onze pijn te verbergen?

Maar als de uitnodiging is
voor elk gebroken hart,
misschien kunnen we dan die schijnvertoning
van ons afleggen.

Zijn wij blij plastic mensen,
onder glimmende plastic torenspitsen,
met muren rondom onze zwakheid,
en een glimlach om onze pijn te verbergen?

Maar als de uitnodiging is
voor elk gebroken hart,
misschien kunnen we dan die schijnvertoning
van ons afleggen.

Maar als de uitnodiging is
voor elk gebroken hart,
misschien kunnen we dan die schijnvertoning
van ons afleggen.

Is er iemand die wel eens faalt?
Is er iemand die wel eens valt?
Ben ik de vandaag de enige in de kerk
die zich zo klein voelt?